หนูน้อยหมวกแดง
พบศพระหว่างเดินทาง

赤ずきん、旅の途中で死体と出会う。

อาโอยากิ อาอิโตะ **เขียน**

ปิยะวรรณ ทรัพย์สำรวม **แปล**

HUMMING
BOOKS

หนูน้อยหมวกแดงพบศพระหว่างเดินทาง
赤ずきん、旅の途中で死体と出会う。
อาโอยากิ อาอิโตะ เขียน
ปิยะวรรณ ทรัพย์สำรวม แปล

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์ฮัมมิงบุ๊คส์
44/12-13 ซอยสุขุมวิท 46 แขวงพระโขนง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110
E-mail: hummingbooks@hotmail.com
Facebook: http://www.facebook.com/hummingbookspublishing

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-93731-1-7
พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2564
ราคา 285 บาท

บรรณาธิการอำนวยการ ภาคย์ มหิธิธรรมธร, ฉัตรระวี มหิธิธรรมธร
บรรณาธิการที่ปรึกษา พรทิพย์ ทองพิสิฐสมบัติ
บรรณาธิการบริหาร ภาคย์ มหิธิธรรมธร
บรรณาธิการเล่ม จิณัฐตา ชัยธรรม
บรรณาธิการต้นฉบับแปล (ภาษาญี่ปุ่น) ฑริกติมา เลิศกิจลักษณ์ ฮาดาจิ
บรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับภาษาญี่ปุ่น ศุภางควรรณ กึนสี, วาสนา ปานนวม
พิสูจน์อักษร ปรุงอักษร, รักษ์คำ
ศิลปกรรมปก Bookcreation
จัดรูปเล่ม กระต่ายสามขา

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6
Homepage: http://www.naiin.com

ผลงานนี้เป็นเรื่องแต่งที่ได้รับแรงบันดาลใจจากเทพนิยายทั่วโลก
ตัวละครและชื่อที่ปรากฏในเรื่องเป็นเพียงจินตนาการเท่านั้น

คำนำสำนักพิมพ์

หนูน้อยหมวกแดงพบศพระหว่างเดินทาง เป็นนิยายสืบสวนสอบสวนที่นำเทพนิยายซึ่งได้รับความนิยมจากคนทั่วโลกจำนวนห้าเรื่อง ได้แก่ *หนูน้อยหมวกแดง, ซินเดอเรลลา, ฮันเซลกับเกรเทล, เจ้าหญิงนิทรา* และ*เด็กหญิงขายไม้ขีดไฟ* มาดัดแปลงและเรียงร้อยเข้าด้วยกัน กลอุบายอันซับซ้อนแยบคายถูกเติมแต่งเสริมเข้าไปให้สอดคล้องกับเค้าโครงดั้งเดิมของเทพนิยายเรื่องนั้น ๆ ซึ่งเชื่อว่าผู้อ่านหลายท่านที่คุ้นเคยกับเทพนิยายชื่อก้องโลกเหล่านี้คงอดทึ่งกับความคิดสร้างสรรค์ในกลวิธีการผูกเรื่องของผู้เขียนไม่ได้ แต่สำหรับท่านที่ยังไม่รู้จักเทพนิยายบางเรื่องนั้น ก็สามารถอ่านหนังสือเล่มนี้ได้อย่างสนุกและไม่เสียอรรถรสแต่อย่างใด

ความน่าสนใจอีกอย่างหนึ่งของวรรณกรรมชิ้นนี้ก็คือ ทันทีที่วางจำหน่ายในญี่ปุ่นก็ได้รับความสนใจอย่างมากจากผู้อ่าน จนสามารถคว้าอันดับหนึ่ง หนังสือที่คนอยากอ่านมากที่สุด ระหว่างวันที่ 9 มิถุนายน ถึง 8 กรกฎาคม ค.ศ. 2020 จากเว็บไซต์ bookmeter.com ไปครอง ทางเราจึงไม่ลังเลที่จะหยิบผลงานเรื่องนี้มาแปลเป็นภาษาไทย

ด้วยการดำเนินเรื่องที่ยากแก่การคาดเดาและผิดแผกไปจากเทพนิยายต้นแบบ หากเต็มไปด้วยความตื่นเต้นและลุ้นระทึก ทางสำนักพิมพ์จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า เมื่อทุกท่านอ่านจบแล้วคงจะ

ได้รับประสบการณ์แปลกใหม่จากการอ่านนิยายแปลสืบสวนสอบสวนของญี่ปุ่นไม่มากก็น้อย

หากคุณพร้อมแล้ว...มาร่วมออกเดินทางไปกับหนูน้อยหมวกแดงด้วยกันเถอะ

สำนักพิมพ์ฮัมมิงบุ๊คส์

สารบัญ

บทที่ 1
ผู้สมรู้ร่วมคิดเจ้าของรองเท้าแก้ว 9

บทที่ 2
การล่มสลายของห้องปิดตายอันหอมหวาน 63

บทที่ 3
นานาความลับในป่านิทรา 121

บทสุดท้าย
เด็กหญิงเอ๋ย จงจุดไม้ขีดไฟแห่งความทะเยอทะยานเถิด 183

บทที่ 1

ผู้สมรู้ร่วมคิด
เจ้าของรองเท้าแก้ว

1

ขอเสียมารยาทสักหน่อยเถอะ!

หนูน้อยหมวกแดงนั่งยองตรงริมตลิ่ง สองมือจุ่มรองเท้าลงน้ำพลางถูขยี้เข้าหากันด้วยอารมณ์โกรธที่พลุ่งพล่าน น้ำใสในลำธารขุ่นคลักไปด้วยตะกอนโคลน

"ขอโทษจริง ๆ นะ"

หญิงชราสวมชุดสีดำยาวลากดินโค้งศีรษะหลายต่อหลายครั้ง ชื่อของหล่อนคือบาร์บารา จมูกแหลมงุ้มเป็นเอกลักษณ์หล่อนเป็นแม่มด

หนูน้อยหมวกแดงเพิ่งได้เจอกับบาร์บาราเมื่อกี้นี้บนสะพานข้ามลำธาร บาร์บาราเอ่ยปากว่า *'ว้าย ชุดแสนธรรมดาเหลือเกิน ฉันจะใช้เวทมนตร์เสกชุดอลังการให้ดีไหม'* หนูน้อยหมวกแดงชอบเสื้อคลุมสีแดงที่สวมอยู่ จึงขอแค่รองเท้าใหม่ แต่เมื่อบาร์บาราท่องคาถาและแกว่งไม้คทา รองเท้ากลับไม่ได้ดูสวยงามขึ้นแต่อย่างใด แถมยังเปรอะเปื้อนไปด้วยโคลน ใครก็ดูออกว่าพลาด

"จะว่าเป็นการขอโทษก็ไม่เชิง เอางี้ละกัน ฉันเสกตะกร้าใบนั้นให้กลายเป็นตะกร้าทองคำดีกว่าไหมจ๊ะ ระยิบระยับ วิ้ง ๆ วับ ๆ คงสวยน่าดูเลยละจ้ะ"

"ไม่เอาแล้ว ไปไกล ๆ เลย"

หนูน้อยหมวกแดงตอบโดยไม่หยุดล้างรองเท้า

"ฉันเปลี่ยนเสื้อคลุมสีแดงนั่นให้สีสวยหรูหราเหมือนปีกนกฟีนิกซ์เลยดีกว่า ใส่เสื้อคลุมสีแดงแบบนี้ไปตลอดก็เหมือนเด็กไม่รู้จักโตนะ"

"ก็บอกว่าไม่เอาแล้วไง!"

เสียงจ๋อมดังขึ้นในจังหวะที่ตะคอกออกไป หนูน้อยหมวกแดงทำรองเท้าหลุดมือจมลงลำธาร รองเท้าไหลตามกระแสน้ำเชี่ยวกราก

"เฮ้! รอเดี๋ยวสิ"

เธอวิ่งเลียบริมตลิ่งตามไป แต่กระแสน้ำไหลเร็วกว่าที่คิด รองเท้าลอยไกลห่างออกไปทุกที

"อา..."

รองเท้าหายลับตาไปโดยพลัน หนูน้อยหมวกแดงสับสนไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะการเดินทางเพิ่งเริ่มต้นขึ้น ไม่มีรองเท้าแล้วจะทำอย่างไรต่อไปดี

"อุ๊ย เอาน่า...อย่าคิดมากเลย ยังไงก็เลอะโคลนหมดแล้วนี่นา"

บาร์บาราพูดจากวนโมโห แต่หนูน้อยหมวกแดงไร้เรี่ยวแรงโต้ตอบ

หนูน้อยหมวกแดงถึงกับคอตก ก่อนจะเริ่มออกเดินด้วยเท้าเปล่า เมื่อเดินไปได้ระยะหนึ่งก็มองเห็นก้อนหินแบนราบ

โผล่ขึ้นมาในลำธารตรงสุดปลายตา หญิงสาวสวมเสื้อผ้ามอมแมม เท้าเปล่ากำลังซักผ้าสีขาวเพียงผืนเดียวบนแผ่นหิน และตรงด้านข้างของหล่อนนั้น...

“อ๊ะ!”

หนูน้อยหมวกแดงวิ่งเข้าไปหาแล้วคว้าไว้ในมือ ไม่ผิดแน่ รองเท้าของเธอที่ลอยไปเมื่อครู่นี้นั่นเอง

“ดีจัง เธอเก็บขึ้นมาให้หรือ ขอบใจนะ”

“อา...รองเท้าของเธอหรือ”

หล่อนพูดด้วยท่าทีลังเล น้ำเสียงฟังคล้ายเสียดายอะไรบางอย่าง น่าจะอายุมากกว่าหนูน้อยหมวกแดงสักสองสามปี... คงราว ๆ สิบแปดเห็นจะได้ สวมเสื้อผ้ามอซอเต็มไปด้วยรอยปะที่ดูเหมือนไม่ได้ทำความสะอาดมาหลายปี ฝุ่นเกาะผมเผ้าและใบหน้าเต็มไปหมด

หนูน้อยหมวกแดงสวมรองเท้าเปียกชุ่มกลับคืน ตอนที่มองหน้าหล่อนเพื่อจะกล่าวขอบคุณอีกครั้ง ก็สังเกตเห็นว่าดวงตาของหล่อนแดงก่ำ

“เธอร้องไห้หรือ”

“...อืม”

สายตาหล่อนจับจ้องเนินดินตรงพื้นหญ้าที่เพิ่งฝังกลบอะไรบางอย่าง มีไม้กางเขนขนาดเล็กปักไว้

“เจ้านกพิราบที่น่ารักเพิ่งตายไปเมื่อวานน่ะ”

“เสียใจด้วยนะ”

หนูน้อยหมวกแดงหันหน้าเข้าหาไม้กางเขนและสวดอธิษฐาน จากนั้นจึงมองหน้าหล่อนอีกครั้ง

“ฉันชื่อหนูน้อยหมวกแดง เธอล่ะ”

“...ซินเดอเรลลา”

Cinder หมายถึง ‘เถ้าถ่าน’ อะไรจะชื่อมอมแมมขนาดนี้เนี่ย หนูน้อยหมวกแดงรู้สึกสงสัย

“จริง ๆ ชื่อเอลลาน่ะ”

หล่อนร้องไห้พลางเริ่มเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

เอลลาเคยอาศัยอยู่กับคุณพ่อช่างหนังและคุณแม่แสนดีอย่างมีความสุขในบ้านใกล้ ๆ ละแวกนี้ แต่เมื่อเจ็ดปีก่อน คุณแม่ป่วยและเสียไป คุณพ่อสงสารลูกที่ต้องกำพร้าแม่ก็เลยแต่งงานใหม่

คุณแม่ใหม่ชื่ออิซาเบลลา มีลูกติดสองคน ทั้งคู่เป็นเด็กผู้หญิง คนโตชื่อแอนน์ แก่กว่าเอลลาห้าปี คนน้องชื่อมาร์โกแก่กว่าเอลลาสองปี ในตอนแรกทั้งคุณแม่อิซาเบลลาและพี่สาวทั้งสองคนอ่อนโยนกับเอลลา แต่หลังจากแต่งงานได้เพียงหนึ่งปีคุณพ่อก็เสีย สถานการณ์จึงเปลี่ยนไป

คุณแม่อิซาเบลลาโยนงานบ้านทั้งหมดที่ตนเองเคยทำให้เอลลา ไม่ว่าจะเป็นการหุงหาอาหาร ซักผ้า หรือทำความสะอาด พี่สาวทั้งสองคนได้แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสวยงาม แต่เอลลากลับถูกบังคับให้สวมชุดซอมซ่อปุปะ แล้วเรียกหล่อนด้วยชื่อแสนมอมแมมว่า ‘ซินเดอเรลลา’ โดยเติมคำว่า ‘เถ้าถ่าน (Cinder)’ ไว้หน้าชื่อ ‘เอลลา’

“คุณแม่อิซาเบลลากลั่นแกล้งฉันเพราะฉันไม่ใช่ลูกแท้ ๆ น่ะ”

น้ำตาเริ่มเอ่อท้นดวงตาของซินเดอเรลลา มือของหล่อนเต็มไปด้วยรอยขีดข่วนเล็ก ๆ มากมาย ช่างน่าสงสารเหลือเกิน

“ซินเดอเรลลา นั่นแผลอะไรน่ะ”

“หนามในป่าเกี่ยวน่ะ คุณพี่แอนน์ชอบกินแยมราสป์เบอร์รี

ก็เลยสั่งให้ฉันไปเก็บมาบ่อย ๆ ที่ไหนมีต้นราสป์เบอร์รีก็มักจะมีหนาม เลยโดนหนามเกี่ยวเอาน่ะ...วันนี้ก็เข้าป่านะ แต่เก็บได้แค่นิดเดียว คุณพี่เลยเอารองเท้าคู่เดียวที่ฉันมีอยู่ไปทิ้งเป็นการลงโทษ”

เป็นเรื่องที่แค่ได้ฟังก็ชวนให้โมโหแล้ว ในเมื่อรองเท้าถูกเอาไปทิ้ง ก็เข้าป่าที่เต็มไปด้วยหนามไม่ได้แล้วละสิ แต่นี่กลับสั่งให้ซินเดอเรลลาเดินเท้าเปล่าลุยเข้าไปในดงหนามเนี่ยนะ

“แย่มาก ฉันจะไปต่อว่าให้เอง พาฉันไปบ้านเธอซิ”

“ไปก็ไม่เจอใครหรอก เพราะวันนี้ทั้งคุณแม่และคุณพี่ไปงานเลี้ยงเต้นรำกันหมด”

“งานเลี้ยงเต้นรำหรือ”

“ปราสาทแคลร์เดอลูนจัดงานเลี้ยงเต้นรำพิเศษให้ประชาชนเข้าร่วมทุกปี หญิงสาวทั่วอาณาจักรจะได้รับเชิญ เพื่อให้เจ้าชายได้มองหาเจ้าสาวน่ะ”

“เธอก็ไปบ้างสิ ถ้าล้างหน้าล้างตา สวมชุดสวย ๆ จัดแต่งทรงผมสักหน่อย จะต้องงดงามมากแน่ ๆ”

ซินเดอเรลลาผู้กำลังร้องไห้อยู่ตรงหน้านี้ แท้จริงเป็นคนสวยมากทีเดียว ใบหน้าเรียวเล็กได้รูป ดวงตากลมโต

“ไม่มีทางหรอก”

ซินเดอเรลลาส่ายหน้า

“ฉันไม่มีชุดสำหรับใส่ไปงานเลี้ยงอะไรทั้งนั้น คนที่จะให้ยืมก็คง...”

“ถ้าเป็นเรื่องนี้แล้วละก็ ปล่อยเป็นหน้าที่ฉันเอง”

เมื่อได้ยินเสียง หนูน้อยหมวกแดงกับซินเดอเรลลาจึงหันไปมองพร้อมกัน

แม่มดบาร์บาราแกว่งไม้คทาด้วยท่าทีชำนิชำนาญ

“ยังอยู่อีกหรือเนี่ย”

หนูน้อยหมวกแดงถามแฝงแววประชด แต่บาร์บาราไม่ได้สนใจเลยแม้แต่น้อย

“ซินเดอเรลลา ฉันจะเปลี่ยนชุดซอมซ่อของเธอให้กลายเป็นชุดที่เหมาะกับงานเลี้ยงเต้นรำเองจ้ะ”

“ล้มเลิกความคิดดีกว่า เวทมนตร์ของเธอมัน...”

“บินดา บันดา บินดารี!”

คาถามหัศจรรย์ดังออกมาจากปากบาร์บารา ฟิ้ว ไม้คทาสะบัดแกว่งไกวเต็มกำลัง

ทันใดนั้น แสงเจิดจ้าดั่งดาวตกก็ส่องประกายโอบล้อมรอบตัวซินเดอเรลลา

2

เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นในชั่วพริบตา หนูน้อยหมวกแดงกลั้นหายใจ

ซินเดอเรลลาสวมชุดราตรีสง่างามโทนสีฟ้า ไม่เพียงแค่นั้น ผมสีทองยังถูกรวบขึ้นเรียบร้อย บริเวณใบหน้าแขนขาขาวผุดผ่องราวกับหิมะ

“เป็นไงล่ะ เปลี่ยนไปเป็นคนละคนเลยใช่ไหม”

บาร์บาราพูดถูกเผง ซินเดอเรลลาเปลี่ยนไปเป็นคนละคน หล่อนกลายเป็นสาวงามแบบที่หนูน้อยหมวกแดงไม่เคยเจอมาก่อน

“ฉันไปงานเลี้ยงเต้นรำได้จริงหรือ”

“อืม ไปได้สิจ๊ะ”

บาร์บาราพยักหน้ารับคำซินเดอเรลลา

สีหน้าของซินเดอเรลลาเริ่มมีความมั่นใจขึ้นมาอีกครั้ง

“ถ้ามีสร้อยคอด้วยก็คงจะดีเนอะ เหมือนสร้อยมรกตของคุณแม่”

“ไม่ต้องใส่ก็สวยพอแล้วนะ”

สวยหมดจดเลย หนูน้อยหมวกแดงก็พยักหน้าเห็นด้วย หล่อนต้องเปล่งประกายในงานเลี้ยงเต้นรำแน่นอน น่าอิจฉาจัง... ความริษยาแบบสาวแรกรุ่นลุกโพลงขึ้นภายในใจของหนูน้อยหมวกแดง

“นี่ บาร์บารา” หนูน้อยหมวกแดงหันไปหาแม่มด “ร่ายเวทมนตร์ให้ฉันบ้างสิ”

“หา?”

บาร์บาราเบิกตากว้าง

“ก่อนหน้านี้ยังบอกอยู่เลยว่าชอบผ้าคลุมสีแดงผืนนี้”

“ก็ฉันจะไปงานเลี้ยงเต้นรำด้วยนี่”

“ทำไมเธอต้องไปด้วยเล่า”

“ฉันกำลังเดินทางเพื่อหาประสบการณ์ชีวิต ก็ต้องไปดูให้เห็นสิ่งต่าง ๆ ในแต่ละดินแดนสิ”

หนูน้อยหมวกแดงพูดพลางเหลือบมองตะกร้าบรรจุห่อคุกกี้กับขวดไวน์...จุดประสงค์แรกเริ่มของการเดินทางกำหนดไว้อีกแบบ แต่ไหน ๆ ก็เพิ่งเริ่มต้น จะแวะระหว่างทางบ้างคงไม่เป็นไรหรอก หนูน้อยหมวกแดงคิดเช่นนั้น

“อือ งั้นก็...”

บินดา บันดา บินดารี...เสียงร่ายมนตร์ดังขึ้นพร้อมกับที่หนูน้อยหมวกแดงถูกแปลงโฉมให้อยู่ในชุดราตรี ชุดสีแดงร้อนแรง

ดีไซน์สวยเก๋ ดูไม่เลวเลยทีเดียว แต่ไม่รู้ทำไมเท้ายังเปียกชุ่ม เธอถกชายกระโปรงขึ้นมา...

"ไม่เอาแล้ว!"

หนูน้อยหมวกแดงโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ รองเท้าเปื้อนโคลนเหมือนเมื่อครู่

"โทษทีนะ รองเท้านี่ทำยังไงก็..."

บาร์บาราเกาหัว กล่าวอย่างอับอายด้วยสีหน้ากระอัก-กระอ่วน

"รองเท้าแบบนี้ไปงานเลี้ยงเต้นรำไม่ได้หรอกนะ ซินเดอ-เรลลาล่ะ โอเคหรือเปล่า"

ซินเดอเรลลาก้มมองเท้าตัวเองแล้วส่ายหน้า

"ฉันเท้าเปล่าอยู่แล้วนี่นา"

นั่นสินะ พี่สาวหล่อนทิ้งรองเท้าไปเสียแล้ว

ในตอนนั้นเอง...

"เหมือนเดิมเลยนะ น้าบาร์บารา"

เสียงดังมาจากด้านบนเหนือศีรษะ เมื่อแหงนหน้ามองก็เห็นวงแสงเปล่งประกายที่ปลายกิ่งไม้ หมวกโปร่งใส เสื้อคลุมโปร่งใส กระโปรงโปร่งใส และรองเท้าโปร่งใส...สตรีวัยเพิ่งจะสามสิบสวมอาภรณ์แก้วลอยลงมาอย่างนุ่มนวล

"เทคุลา เธอกลับมาแล้วหรือ"

บาร์บาราถาม

"สามีบอกว่าให้กลับมาบ้านเกิดได้ชั่วคราวน่ะค่ะ"

ได้รู้ว่าหล่อนเป็นหลานสาวของบาร์บารา แน่นอนว่าหล่อนก็เป็นแม่มดด้วย แต่หลายปีก่อนหน้านี้ หล่อนไปเป็นเจ้าสาวบ้านขุนนางแห่งอาณาจักรเวทมนตร์โบฮีเมียในดินแดนตะวันออก

อันไกลโพ้น โบฮีเมียเป็นดินแดนแห่งอุตสาหกรรมเครื่องแก้วมาตั้งแต่ยุคโบราณ เวทมนตร์เกี่ยวกับแก้วจึงก้าวหน้าไปมาก

“คุณน้าคะ ยังใช้ไม้คทาเก่า ๆ นั่นอยู่อีกหรือคะ แบบนี้เวทมนตร์ก็เสื่อมตอนเที่ยงคืนของวันที่เสกไม่ใช่หรือคะ”

“อืม ก็ดีแล้วนี่ เวทมนตร์เป็นเวทมนตร์ก็เพราะมันเสื่อมสลายได้นี่แหละ”

“เวลามันสั้นเกินไปนะคะ เวทมนตร์แก้วของโบฮีเมียอยู่ได้ตั้งเจ็ดวันเจ็ดคืนเชียวนะ เอาไหมล่ะจ๊ะ พวกเธอสองคน...ฉันเปลี่ยนรองเท้าให้เป็นรองเท้าแก้วดีไหมจ๊ะ”

รองเท้าแก้วหรือ ยอดเยี่ยมไปเลย หนูน้อยหมวกแดงคิด

“รบกวนด้วยค่ะ”

“ต้องอย่างนี้สิ เมื่อกี้ก็เพิ่งเสกรองเท้าแก้วให้หญิงสาวที่จะไปงานเลี้ยงเต้นรำมาน่ะ...เอ๊ะ เธอ เท้าเปล่าหรือ”

เทคุลาถามขึ้นเมื่อมองเท้าของซินเดอเรลลา

“ถ้าไม่มีรองเท้าเดิม ก็เปลี่ยนเป็นรองเท้าแก้วไม่ได้นะ นี่คุณน้าเอารองเท้าให้เด็กคนนี้ยืมสิคะ”

“เอ๋? ของฉันหรือ”

บาร์บาราอิดออด ทว่าสุดท้ายก็ยอมถอดรองเท้าบูตของตัวเองให้ซินเดอเรลลาสวม

เทคุลาดีดนิ้วดังเป๊าะเมื่อเห็นเช่นนั้น รองเท้าของหนูน้อยหมวกแดงกับซินเดอเรลลากลายเป็นรองเท้าแก้วทันที

“โห เจ๋งเลย”

“สวยจัง”

“ดีไหมล่ะ แต่บอกไปแล้วนะว่าเวทมนตร์อยู่ได้เจ็ดวันเจ็ดคืนรองเท้าแก้วนั่นก็เหมือนกัน พอครบเจ็ดวันเจ็ดคืน รองเท้าจะ

กลับเป็นเหมือนเดิม ระหว่างนี้รองเท้าแก้วจะรับพอดีกับขนาดเท้าของผู้ที่สวมครั้งแรกเท่านั้น ถ้าคนอื่นพยายามสวม แม้จะเท้าไซซ์เดียวกันก็ไม่มีทางสวมได้”

หุๆ เทคุลาหัวเราะ

“ถ้าทำตัวดีๆ หัวใจของเจ้าชายก็คงเป็นของพวกเธอคนใดคนหนึ่งนี่แหละ เงี่ยหูฟังให้ดีนะ”

เทคุลาแนะนำ ‘แผนการ’ ให้ทั้งสองสาว ซึ่งเป็นแผนการที่เยี่ยมยอดทีเดียว

“ความสุขของผู้หญิงทั่วโลกคือความสุขของฉัน”

ในจังหวะที่เทคุลายิ้ม เสียงระฆังเหง่งหง่างก็ดังมาจากปราสาททั้งหมดห้าครั้ง

“แย่แล้ว ห้าโมงแล้วนี่นา อีกไม่นานงานเต้นรำจะเริ่มแล้ว”

บาร์บารารั้งซินเดอเรลลาที่กำลังจะวิ่งออกไปเอาไว้

“นี่กะจะวิ่งไปเลยหรือ ถ้าจะไปปราสาทก็ต้องไปด้วยรถม้าสิ”

“ใครจะไปมีรถม้ากันเล่าคะ”

“ในโรงนาที่บ้านเธอมีหนูไหม”

“มีเยอะแยะเลยค่ะ”

บาร์บารายิ้มกริ่ม

“ถ้าอย่างนั้นไปจับหนูสีขาวมาสี่ตัว แล้วก็หนูสีดำอีกหนึ่งตัว อืม พอจะหาฟักทองสักลูกได้ไหม”

ค่ะ ซินเดอเรลลาพยักหน้า

จู่ๆ หนูน้อยหมวกแดงก็รู้สึกแปลกๆ มือทั้งสองข้างของซินเดอเรลลาว่างเปล่า และถ้าจำไม่ผิด เมื่อกี้หล่อนซักผ้าอยู่ไม่ใช่หรือ

3

รถม้าวิ่งกระตึกกระตัก ๆ หนูน้อยหมวกแดงนั่งหันหลังให้ทิศทางที่รถม้ามุ่งหน้าไป ส่วนฝั่งตรงข้ามคือซินเดอเรลลาผู้มีท่าทีประหม่า

“ตอนแรกนึกว่าบาร์บาราอะไรนั่นจะเป็นแม่มดไร้สาระซะอีก ถึงเวลาเอาจริงก็ทำได้ดีนะ”

หนูน้อยหมวกแดงชวนคุยคลายความตื่นเต้น

“อืม”

ซินเดอเรลลาตอบและมองออกไปนอกหน้าต่าง ท่ามกลางบรรยากาศมืดสนิท ได้ยินเสียงน้ำจากลำธารที่สะท้อนเงาจันทร์ มองเห็นแผ่นหินที่ซินเดอเรลลาซักผ้าอยู่เมื่อตอนกลางวัน

ซินเดอเรลลากับหนูน้อยหมวกแดงพร้อมทั้งบาร์บารามุ่งหน้าไปยังโรงนาของบ้านซินเดอเรลลา หลังจากได้รับชุดราตรีกับรองเท้าแก้วเรียบร้อย

ภายในโรงนามีกองฟาง รถเข็น และคันไถวางระเกะระกะ กลิ่นเหม็นของเชื้อราตลบอบอวล พอซินเดอเรลลาผิวปากเรียกเจ้าหนูจากมุมโน้นมุมนั้นในโรงนาก็วิ่งกรูมารวมกัน ซินเดอเรลลาถูกแม่เลี้ยงกับพี่สาวสองคนผลักไสให้มานอนในโรงนานี้ ก็เลยสนิทกับพวกหนู

เมื่อจับเจ้าหนูขาวสี่ตัวกับหนูดำหนึ่งตัวที่ได้รับการคัดเลือกมาวางเรียง พร้อมด้วยฟักทองที่ซินเดอเรลลานำมาจากไร่ บาร์-บาราก็เริ่มท่องคาถาพลางสะบัดไม้คทา ทันใดนั้นรถม้าขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นท่ามกลางความมืดมิด ฟักทองที่ซินเดอเรลลาเพิ่งนำมา

กลายเป็นรถม้าสี่ล้อสง่างาม ม้าขาวห้าวหาญเทียมหน้ารถสี่ตัว สารถีฟันเหยินสวมชุดทักซิโดและหมวกทรงสูงนั่งประจำการ

"เอาละ คุณหนูทั้งสองท่าน เชิญขึ้นนั่งเลยขอรับ"

สารถีกล่าวเชิญเสียงสูงแหลม หนูน้อยหมวกแดงสังเกตเห็นว่าเขาคือเจ้าหนูดำตัวเมื่อครู่นี้ ส่วนม้าขาวสี่ตัวก็คงเป็นพวกหนูขาวที่โดนเวทมนตร์เหมือนกัน หนูน้อยหมวกแดงเริ่มรู้สึกสนุก ฝากตะกร้าซึ่งเป็นสัมภาระชิ้นเดียวของตนเองไว้ในโรงนา แล้วกระโดดขึ้นรถม้าไปกับซินเดอเรลลา

"ฟังให้ดีนะ ต้องระวังกันให้ดีนะจ๊ะ"

บาร์บารายืนพูดอยู่นอกหน้าต่าง

"รองเท้าแก้วของเทคุลาอยู่ได้เจ็ดวันเจ็ดคืน แต่เวทมนตร์ของฉันจะเสื่อมหลังเที่ยงคืนวันนี้นะ ชุดราตรีจะกลับเป็นชุดซอมซ่อ รถม้านี่ก็เหมือนกัน จะกลับเป็นฟักทองกับพวกหนูตามเดิม"

"จับเจ้าชายให้อยู่หมัดก่อนถึงเวลานั้นนะจ๊ะ"

บาร์บาราขยิบตาในจังหวะเดียวกับเสียง "ไปโลด!" ดังมาจากเบาะสารถี รถม้าฟักทองออกตัวพร้อมเสียงสะบัดแส้

"...รู้สึกกังวลจัง"

ซินเดอเรลลาพึมพำขณะมองออกไปนอกหน้าต่างยังหลุมฝังศพนกพิราบ

"คนอย่างฉันมีสิทธิ์ไปงานเลี้ยงเต้นรำหรือ"

"มีสิ ไม่อยากแต่งงานกับเจ้าชายหรือไง"

"อยากสิ ก่อนหน้านี้ฉันเคยเห็นรถม้าของเจ้าชายด้วยนะ ยังคิดอยู่เลยว่าจะมีความสุขแค่ไหนกันถ้าได้ขึ้นไปนั่ง แต่ว่าฉันน่ะ อย่าว่าแต่ปราสาทเลย ฉันไม่เคยไปที่สวย ๆ ด้วยซ้ำ ไม่กล้าสบตา

เจ้าชายหรอก พระองค์เจิดจ้าเกินไป”

รถม้าวิ่งเข้าสู่ถนนกลางป่า

ล้อรถน่าจะสะดุดเข้ากับรากไม้ ทั้งสองคนกระเด้งตัวลอยตามด้วยเสียงใบไม้เสียดสีดังรอบตัวรถ กระพือความกังวลใจของซินเดอเรลลาให้ลุกโชน

“มั่นใจในตัวเองเถอะซินเดอเรลลา ตอนนี้เธอสวยมากนะ”

หนูน้อยหมวกแดงคาดหวังว่าจะได้รับคำตอบว่า ‘เธอก็สวยเหมือนกันนะ’ แต่ดูเหมือนซินเดอเรลลาจะไม่ทันนึก

“ถ้าพูดกันตามจริงก็คือ ฉันกลัวคุณแม่จับได้น่ะ เพราะฉันมีหน้าที่เฝ้าบ้าน”

“เขาจะรู้ได้ยังไงว่าเธอคือซินเดอเรลลาคนนั้น นี่เหมือนคนละคนเลยนะ เอางี้ เรามาเรียกกันด้วยชื่ออื่นดีกว่า”

มาลองคิดดู อุตส่าห์ใส่ชุดราตรีทั้งที จะเรียกว่า ‘หนูน้อยหมวกแดง’ ก็ฟังดูพิลึก

“ฉันคือโจลี ส่วนเธอคือเชอร์รี แบบนี้ดีไหม”

นั่นคือชื่อของกระรอกสองตัวที่หนูน้อยหมวกแดงชอบเล่นด้วยสมัยเป็นเด็ก ซินเดอเรลลาท่าทางจะชอบชื่อเชอร์รี ในที่สุดรอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นมาบนใบหน้าที่เต็มไปด้วยความกังวล

โครม!

“ฮี้!”

เสียงบางอย่างแตกหักดังขึ้นพร้อมเสียงม้า

“กรี๊ด!”

รถฟักทองสั่นรุนแรง ซินเดอเรลลาถลาไปหาหนูน้อยหมวกแดง รถม้าจอดกะทันหัน

“ยะ...แย่แล้วขอรับ”

"เกิดอะไรขึ้นหรือ"

ทั้งสองรีบลงจากรถม้า สารถีลงมารออยู่ก่อนแล้ว ท่าทีลุกลี้ลุกลนพร้อมถือตะเกียงในมือข้างหนึ่ง บนถนนมืดมิดปกคลุมด้วยเถาวัลย์เหมือนอุโมงค์ ใครบางคนล้มอยู่ท่ามกลางแสงไฟ

"โอ๊ะ เมื่อกี้ เขาโซซัดโซเซออกมาจากเงาไม้ อ๊า..."

หนูน้อยหมวกแดงกับซินเดอเรลลาค่อย ๆ เดินเข้าไปใกล้คนที่ล้มลงด้วยความหวาดกลัว เขาเป็นผู้ชายอายุราวห้าสิบ สวมเสื้อผ้าสีเขียว ตรงหน้าผากมีรอยเกือกม้าประทับชัดเจน หลับตาไม่ได้สติ

"บ้าน่า"

หนูน้อยหมวกแดงได้ยินเสียงพึมพำของซินเดอเรลลาระหว่างที่เขย่าร่างนั้น

"นี่คุณ ตื่นสิ ตื่น"

เขาไม่หายใจ

"...ตายซะแล้ว"

"โอย ทำไงดีครับ โอย..."

สารถีหนูดำตื่นตระหนก เอาแต่เดินพล่านไปรอบรถม้า ทำไมถึงเกิดเรื่องแบบนี้...หนูน้อยหมวกแดงเองก็คิดไม่ตก มาชนคนตายระหว่างทางไปงานเลี้ยงเต้นรำเนี่ยนะ ไม่รู้ว่ากฎหมายของอาณาจักรนี้เป็นอย่างไรเหมือนกัน แต่ฆ่าคนตายนี่ เรื่องไม่จบง่าย ๆ แน่ และถ้าเป็นแบบนี้ ก็ไม่บรรลุจุดประสงค์ของการเดินทางกันพอดี

"โอย ทำไงดีครับ โอย..."

สารถีหนูดำแตกตื่นโกลาหล หนูน้อยหมวกแดงคิดว่าซินเดอเรลลาเองก็คงลนลานไม่แพ้กัน แต่เมื่อหันไปมอง...

“เงียบเถอะ”

ซินเดอเรลลาพูดขึ้น สายตานั้นเหมือนกำลังทอดยาวลึกเข้าไปในป่า สารถีหนูดำนิ่งตะลึงกับท่าทีสงบเกินคาด

“ถ้าทหารลาดตระเวนของปราสาทมาพบเข้าต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่ รีบซ่อนคุณคนนี้เถอะ”

พอพูดจบ ซินเดอเรลลาก็เริ่มถอดชุดราตรีสีฟ้าออก

4

ห้องโถงขนาดมหึมาสว่างจ้าอลังการเหลือเกิน

กว้างขวางขนาดที่รองรับสัตว์ทั่วทั้งผืนป่าได้อย่างเหลือเฟือ บนเพดานห้อยโคมแชนเดอเลียร์หลายสิบจุด เปล่งประกายระยิบระยับราวกับผลิตขึ้นมาจากดวงดาวที่ถูกบดแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย พื้นขัดแวววาวเหมือนกระจก มีหน้าต่างบานใหญ่บนผนังหินอ่อน ผ้าม่านเหมือนผ้าแพรของเหล่านางฟ้าไม่ผิดเพี้ยน บนโต๊ะมีอาหารชั้นเลิศแบบที่หนูน้อยหมวกแดงไม่เคยเห็นมาก่อนวางเรียงราย อบอวลด้วยกลิ่นหอมหวนชวนให้ท้องร้องโครกคราก

แขกที่ได้รับเชิญน่าจะมีประมาณหนึ่งร้อยคน ดูเหมือนว่าส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิง ทุกคนสวมใส่ชุดราตรีตามใจปรารถนา ถือแก้วในมือ พูดคุยกันอย่างสนุกสนานระหว่างเตรียมพร้อมรอรับเจ้าชายทุกวินาที

“รับเครื่องดื่มอะไรไหมขอรับ คุณหนู”

หนูน้อยหมวกแดงตกใจแทบจะกระโดดตัวลอยเมื่อมีคนทักขึ้นกะทันหัน มีผู้ชายถือถาดด้วยมือข้างเดียวยืนอยู่ตรงนั้น

"เอ่อ ขอบคุณค่ะ"

ซินเดอเรลลาพูดและหยิบแก้วสองใบบนถาด ชายคนดังกล่าวโค้งคำนับให้แล้วเดินจากไป หล่อนยื่นแก้วใบหนึ่งให้หนูน้อยหมวกแดงโดยไม่พูดอะไร หนูน้อยหมวกแดงยกเครื่องดื่มสีแดงขึ้นจิบ พยายามข่มใจให้นิ่ง แต่บรรยากาศหรูหราที่ปรากฏเบื้องหน้าชวนให้ใจเต้นแรง ว่ากันตามตรง หัวใจก็ยังเต้นตึ้กตั้กอยู่ดี...เรื่องศพที่เพิ่งซ่อนไปเมื่อครู่ ถ้าเรื่องนั้นเป็นแค่ฝันร้ายก็คงดี หนูน้อยหมวกแดงได้แต่ภาวนาจากก้นบึ้งของหัวใจ

ซินเดอเรลลาเล่าว่าหล่อนรู้จักผู้ชายคนนั้น เขาชื่อฮันส์ เป็นช่างเผาถ่านผู้มีชื่อเสียงในละแวกนี้ อาศัยอยู่คนเดียวในกระท่อมกลางป่า นอกจากเผาถ่านแล้ว ยังรมควันเนื้อกวางและเนื้อกระต่ายขายด้วย

ไม่ว่าฮันส์จะโซซัดโซเซออกมาที่ถนนกะทันหันแค่ไหน แต่ถ้าถึงตายละก็ อย่างไรรถม้าที่เฉียดเข้าไปใกล้ก็เป็นฝ่ายผิดอยู่ดี เป็นที่กระจ่างชัดว่าความผิดย่อมเป็นของซินเดอเรลลากับหนูน้อยหมวกแดงเจ้าของรถม้า เจ็บปวดใจอยู่เหมือนกัน แต่เธอจะยุติการเดินทางแค่นี้ไม่ได้ เพราะต้องบรรลุจุดประสงค์แรกเริ่มให้ได้ หนูน้อยหมวกแดงเองก็ทำเช่นเดียวกับซินเดอเรลลา เธอถอดชุดราตรีกับรองเท้าแก้วออก แล้วช่วยขนย้ายศพไปไว้ตรงพงหญ้าข้างทาง

ได้ยินมาว่า ทหารของพระราชาจะออกลาดตระเวนบนถนนในป่าทุกสามทุ่ม ทั้งสองคนจึงเอาดินกลบร่างไร้ลมหายใจของฮันส์ ตามด้วยใบไม้แห้งอีกชั้นเพื่อไม่ให้ถูกพบในช่วงเวลาดังกล่าว โดยที่ลงมือท่ามกลางแสงไฟสลัวจากตะเกียงของสารถีหนูดำ โชคดีที่ไม่มีใครผ่านมากลางป่า ทว่าซินเดอเรลลากับหนูน้อย

หมวกแดงในชุดซับในต่างก็เปรอะเปื้อนไปด้วยดิน

'สวมชุดราตรีทับก็กลบเกลื่อนได้แล้ว'

ซินเดอเรลลาพูดขึ้นหลังจากจัดการอำพรางศพเสร็จสิ้น หล่อนก้าวขึ้นรถม้าฟักทองทันที ก่อนจะสวมชุดราตรีในรถม้าที่เริ่มออกเดินทางอีกครั้ง เมื่อใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดโคลนที่ติดตามใบหน้าและฝ่ามือจนหมด รถม้าก็มาถึงปราสาทพอดี

ทันทีที่รถม้าจอดสนิท ทั้งสองคนก็ทิ้งเหล่าสารถีไว้เบื้องหลัง เดินขึ้นบันไดราวห้าสิบขั้น โดยไม่พูดอะไรกันเลยสักคำจนกระทั่งถึงห้องโถงซึ่งเป็นสถานที่จัดงานเลี้ยงเต้นรำ การนิ่งเงียบคล้ายกับเป็นการสาบานว่าจะไม่แพร่งพรายความลับที่ทิ้งไว้ในป่าอย่างเด็ดขาด

"อ๊ะ"

ซินเดอเรลลาส่งเสียงระหว่างจิบเครื่องดื่มและกวาดตามองแขกเหรื่อ หล่อนเดินอ้อมมาด้านหลังของหนูน้อยหมวกแดงซึ่งเตี้ยกว่าตนเอง แล้วยอบตัวเหมือนหลบบางสิ่ง

"มีอะไรหรือ ซินเดอ...เอ๊ย ไม่ใช่ เชอร์รี"

"ผู้หญิงที่ใส่ชุดสีน้ำเงินคนนั้นคือคุณแม่ แล้วชุดสีเขียวนั่นก็คือคุณพี่แอนน์"

พอมองตาม หนูน้อยหมวกแดงก็เห็นผู้หญิงสองคนยืนกินไก่ฟ้าย่างบนจานแบ่งและหัวเราะร่าไร้คุณสมบัติผู้ดี ผู้หญิงในชุดสีน้ำเงินอายุมากกว่า หน้าบวมอลึ่งฉึ่งเหมือนแป้งขนมปังก่อนเข้าเตาอบ ส่วนคนชุดเขียวผอมและสูงกว่ามาก อารมณ์เหมือนครูสอนเลขในโรงเรียนตั๊กแตน

"ต้องหลบไม่ให้เห็น"

หนูน้อยหมวกแดงหลุดขำออกมา ตอนหล่อนอำพรางศพ

ช่างเผาถ่านฮันส์ยังนิ่งสงบจนน่าแปลกใจ แต่ตอนนี้กลับกลัวลนลาน ตลกจริงเชียว

"ไม่เป็นไรหรอก เธอคือเชอร์รี ไม่ใช่ซินเดอเรลลาสักหน่อย แล้วก็พูดจริง ๆ นะ วันนี้เธอสวยที่สุดในบรรดาหญิงสาวที่มาที่นี่ทุกคน"

นี่ไม่ใช่คำเยินยออะไร ซินเดอเรลลาสวยเด่นกว่าใครจริง ๆ สวยจนหนูน้อยหมวกแดงเจ็บปวดที่สายตาของชายหนุ่มทั้งหลายมารวมกันอยู่ตรงนี้

"ในทางกลับกัน คุณแม่กับคุณพี่ของเธอก็ดูแย่มาก เจ้าชายคงไม่ชายตามองหรอก"

เธอพยายามพูดให้กำลังใจซินเดอเรลลา แต่แล้วก็นึกเอะใจขึ้นมา

"เชอร์รี เธอบอกว่ามีพี่สาวสองคนไม่ใช่หรือ"

"คุณพี่มาร์โกชอบกินเค้ก อาจจะวนเวียนอยู่แถวโต๊ะขนมหวาน"

หนูน้อยหมวกแดงเกิดความรู้สึกสับสนปนเป ระหว่างความรู้สึกที่ว่า 'อุตส่าห์มางานเลี้ยงเต้นรำทั้งที แต่ห่วงขนมมากกว่าลีลาศ ช่างไร้มารยาทเหลือเกิน' กับ 'ฉันก็อยากกินเหมือนกันแฮะ'

ในตอนนั้นเอง วงออร์เคสตราซึ่งเตรียมพร้อมอยู่บนเวทีเริ่มบรรเลงเพลง แขกในงานหยุดพูดคุย จับตามองไปยังด้านหน้าเวที

ผู้ชายสองคนปรากฏตัวจากหลังม่านสอดรับกับท่วงทำนองเพลง ฝ่ายที่สวมมงกุฎ...เส้นผมและเคราเป็นสีเทา อกผายไหล่ผึ่ง คงจะเป็นพระราชา ด้านข้างคือเจ้าชายรูปงามสูงสง่า

สวมชุดออกงานอย่างเป็นทางการสีขาวบริสุทธิ์

งดงามอะไรขนาดนี้นะ...หนูน้อยหมวกแดงตะลึงมองไม่หยุด

ใบหน้าได้รูปราวกับหลุดออกมาจากเทพนิยายปรัมปรา รูปร่างสมส่วนไร้ที่ติ ช่างงามสง่าชวนให้เคลิบเคลิ้มไปว่า บุรุษผู้นี้คงบรรเลงดนตรีออกมาเป็นดาวตก และม้าที่เขาขี่ย่อมกลายเป็นเพกาซัส

"ทุกท่าน ยินดีต้อนรับสู่งานเลี้ยงเต้นรำของปราสาทแคลร์เดอลูนของเราในค่ำคืนนี้"

พระราชารับสั่งด้วยเสียงก้องกังวานราวกับหมีคำราม

"งานเลี้ยงเต้นรำวันนี้มีขึ้นเพื่อเฟ้นหาคู่ครองให้กับเจ้าชาย หญิงสาวทั้งหลาย หากเจ้าชายเอ่ยปากชวน จงร่วมเต้นรำอย่างเต็มที่ เอาละ เจ้าชาย เลือกคู่คนแรกได้เลย"

เจ้าชายกวาดตามองไปรอบ ๆ ด้วยท่าทีเขินอายเล็กน้อย ในที่สุดสายตาก็หยุดนิ่ง หนูน้อยหมวกแดงรู้ได้ทันทีว่าเจ้าชายมองมาทางนี้ แต่ไม่ใช่ที่ตัวเธอ

เจ้าชายทรงเดินเข้ามาใกล้และยื่นมือออกมา แน่นอนว่าหญิงสาวผู้นั้นคือซินเดอเรลลาซึ่งยืนอยู่ข้างหนูน้อยหมวกแดง

"เต้นรำกับเราได้ไหม"

"...เพคะ"

ซินเดอเรลลายื่นมือออกไปอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ทันทีที่เจ้าชายรับมือนั้นไว้ วงออร์เคสตราก็เริ่มบรรเลงเพลงวอลซ์ ทั้งสองเริ่มเคลื่อนไหวอย่างสง่างาม หญิงสาวคนอื่นก็เริ่มจับคู่เต้นรำตาม

"เต้นรำกับผมได้ไหมครับ"

มีคนส่งเสียงทักหนูน้อยหมวกแดงด้วยเช่นกัน ดูคล้าย

จะเป็นคนของพระราชา หุ่นจ้ำม่ำกระปุ๊กลุก น่าเสียดายที่หน้าตาไม่ตรงสเปกของหนูน้อยหมวกแดงเอาเสียเลย แต่จะปฏิเสธก็ไม่ได้

หนูน้อยหมวกแดงจับมือชายผู้นั้นแล้วขยับเท้าเลียนแบบไปตามที่เห็น แต่เธอไม่เคยเต้นรำมาก่อน ในหมู่บ้านเล็ก ๆ ตรงชายป่าที่อาศัยอยู่กับมารดาก็ไม่เคยจัดงานเลี้ยงเต้นรำอลังการแบบนี้

หนูน้อยหมวกแดงเวทนาตัวเองที่เต้นรำไม่ได้เรื่องและรู้สึกอายขึ้นมา ทว่าทันใดนั้นเอง...

"ไม่เป็นไรนะ ปล่อยเป็นหน้าที่ของผมเอง"

หนุ่มหุ่นจ้ำม่ำกระปุ๊กลุกยิ้มอย่างอ่อนโยนและเต้นนำหนูน้อยหมวกแดง ในตอนแรกเธอก็ไม่มีอารมณ์จะเต้นเท่าไรแต่เมื่อเริ่มผ่อนคลาย หนูน้อยหมวกแดงก็ปล่อยตัวไหลไปตามการเคลื่อนไหวของเขา แล้วเป็นอย่างไรต่อน่ะหรือ เท้าก็ขยับไหลลื่นง่ายดาย เห็นได้ชัดว่าผู้คนที่ทำงานในปราสาทได้เรียนรู้ทักษะลีลาศติดตัว แม้แต่ชายขี้ริ้วขี้เหร่คนนี้ก็ยังงดงามขึ้นมาได้งานเลี้ยงเต้นรำนี่น่าทึ่งเหลือเกิน

"ว้าย!"

หญิงสาวที่เต้นรำอยู่ข้าง ๆ ล้มลง หนูน้อยหมวกแดงนิ่งอึ้งไปเมื่อเห็นเท้าของหล่อน

"ผู้หญิงคนนั้นสวมรองเท้าแก้วเหมือนฉันเลย"

ไม่ผิดแน่ นั่นมันรองเท้าแก้วของเทคุลา แม่มดแห่งโบฮีเมียดีไซน์เหมือนกันเปี๊ยบ

"ไม่ใช่แค่เธอคนนี้นะ"

หนุ่มหุ่นกระปุ๊กลุกพูดอย่างอารมณ์ดี

"มาดามคนนั้นก็เหมือนกัน สุภาพสตรีตรงโน้นก็ด้วย"

หนูน้อยหมวกแดงเต้นรำพลางเฝ้าสังเกตเท้าของผู้หญิงรอบตัว ช่างน่าตกใจนัก ประมาณครึ่งหนึ่งของผู้หญิงในงานสวมรองเท้าแก้ว

"ถ้าพูดถึงเรื่องหาของที่กำลังเป็นที่นิยม ต่อให้เหยี่ยวตาคมก็ยังสู้เหล่าคุณหญิงคุณนายไม่ได้นะ"

หนูน้อยหมวกแดงตอบเออออหนุ่มร่างกระปุ๊กลุกขี้เล่นกลับไปว่า "อือ" พลางนึกถึงแม่มดชื่อเทคุลาซึ่งมีบุคลิกเหมือนเด็กคนนั้น

'เมื่อกี้ก็เพิ่งเสกรองเท้าแก้วให้หญิงสาวที่จะไปงานเลี้ยงเต้นรำมาน่ะ'

'ความสุขของผู้หญิงทั่วโลกคือความสุขของฉัน'

เทคุลารู้ว่าวันนี้มีงานเลี้ยงเต้นรำ หล่อนคงมอบรองเท้าแก้วแสนสวยให้ผู้หญิงที่บังเอิญเจอไปเรื่อยแน่ ๆ

ไม่เห็นต้องใช้ดีไซน์เดียวกันหมดก็ได้นี่นา หนูน้อยหมวกแดงบ่นในใจ

เมื่อมองหาว่าซินเดอเรลลาเป็นอย่างไรบ้าง ก็ได้พบว่าหล่อนกำลังสบตาเจ้าชาย เต้นรำในจังหวะเพลงวอลซ์ได้ไหลลื่นราวกับอยู่บนลานน้ำแข็ง

สวยจริง ๆ นะ

หนูน้อยหมวกแดงคิดแบบนั้นจริง ๆ และลืมเรื่องขุ่นข้องหมองใจที่มีต่อเทคุลา ฉันก็อยากเต้นรำกับชายหนุ่มที่สง่างามกว่านี้...

"ขอบคุณนะ"

หนูน้อยหมวกแดงกล่าวขอบคุณช่วงรอยต่อของเพลง แล้ว

ผละจากหนุ่มหุ่นกระปุ๋กลุกที่ยังเหมือนอยากจะเต้นรำต่อ จากนั้นก็รอให้ผู้ชายคนอื่นมาชวนเต้นรำ

"คุณผู้หญิง กรุณาเต้นรำกับผมได้ไหมครับ"

ผู้ชายอีกคนส่งเสียงทักทันที หล่อเหลากว่าหนุ่มหุ่นกระปุ๋กลุกเล็กน้อย หลังจากนั้นหนูน้อยหมวกแดงที่เริ่มมั่นใจเรื่องการเต้นรำมากขึ้นนิดหน่อยเพราะได้หนุ่มร่างจ้ำม่ำช่วยไว้ก็สนุกสนานกับงานเต้นรำอย่างเต็มที่ ภายใต้ท่วงทำนองอันไพเราะจากไวโอลินและเปียโน เธอลืมเรื่องเวลาและศพช่างเผาถ่านฮันส์จนหมดสิ้น

"ฝ่าบาท!"

เสียงดังขัดจังหวะก้องไปทั่วห้องโถง ในตอนที่ไม่แน่ใจว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไรแล้ว เสียงดนตรีเงียบกริบ การเต้นรำก็หยุดนิ่งราวกับถูกแช่แข็ง

นายทหารสวมชุดเกราะคนหนึ่งเดินเข้ามาเสียงดังกรุกกรักสีหน้าเครียดขรึมไม่เข้ากับบรรยากาศงานเต้นรำเลยสักนิด เขาปรี่เข้าไปหาพระราชาซึ่งประทับอยู่บนบัลลังก์กลางงาน หนูน้อยหมวกแดงหัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ

นายทหารคนนั้นโน้มตัวลงข้างพระราชาเพื่อกระซิบบางอย่าง สีหน้าของพระราชาเคร่งขรึมในพริบตา พระองค์รับสั่งกับนายทหารต่ออีกครู่เดียว จากนั้นจึงทรงยืนขึ้น

"ทุกท่าน! ขออภัยที่ต้องยุติงานเต้นรำ! ทหารพบศพในป่าเมื่อครู่นี้ เขาคือประชาชนของเรา ศพของช่างเผาถ่านฮันส์"

หนูน้อยหมวกแดงถูกกระชากจากโลกแห่งความฝันกลับสู่ความเป็นจริงในชั่วอึดใจ